

Zápis z kroniky ponechán bez oprav v původní podobě i s věcnými chybami, které jsou napraveny na konci textu:

Častolovice je pěkné malé městečko. Leží po obou stranách silnice. Na severní straně rozloženo je mírné strání, kdežto na jižní straně je rovina táhnoucí se až k Divoké Orlici, do níž pije se řeka Bělá, tekoucí na východní straně kol pěkného zámku Šternberků. Na nejvyšším bodě stojí pěkný kostelíček, který kraluje celému okolí.

Podíváte-li se ze vzdálí na Častolovice, upoutá váš zrak na nejvyšším svahu pěkná a osamocená vilka. Zdá se vám jakoby na vás kynula, jako by vás zvala k sobě. Vilka obtočena je krásnou a větší zahrádkou, v níž na východní straně pyšně stojí pěkný včelín. Pomyslíte si, kde mají včely, tam jsou jistě hodní lidé.

Ve vilce té bydlí dvě dobré duše – muž a žena, kteří nejsou ještě staří, ale po úmorném přičinění, uchýlili se do ústraní, aby ještě po veškeré dřině a starosti ještě dlouhá léta prožili ve svornosti, lásce a vzpomínkách. Mají daleký výhled po okolí a duše jejich okřívá, když časné ráno po východu slunce a pozdě večer při západu kochají se krásou a velebností přírody.

V častolovickém pivovaře byl v minulém století podstarším statný a rázovitý muž. Měl pět dětí, z nichž čtyři malí broučci mu odešli na věčnost a zůstal mu jenom synek narozený 27. pros. 1884. Synek netěšil se dlouho z lásky rodičů, vždyť mu oba krátce za sebou v roce 1897 odešli. Synka ujala se sestra jeho matky – paní Řezníčková. Starala se o něj pečlivě. Posílala ho do měšťanské a pak do rolnické školy v Kostelci n. Orl. Synek byl vděčen svým opatrovníkům a vynasnažoval se, by láskou a přičinlivostí jim dobrodiní to nahradil. Po 15 roků ošetřoval pečlivě nemocného strýce Řezníčka a také tetičku, která též několik roků vážně churavěla – takřka na rukou nosil. Nevěděl mnohdy, kde má dříve co vykonati – měl na starosti hospodářství a strýcovu hospůdku.

Oženil se s Josefou Provazníkovou z Čestic, která byla z hospody a z 10 dětí. Přičiňovali se, seč jim síly stačily. Než tetička zamhouřila oči, odkázala polovici svého majetku svému svěřenci a po smrti svého strýce dostal druhou polovici – jako odměnu za veškerou lásku a péči při jich ošetřování.

Měl nyní hospůdku a statek. Nezhrdl však, pamatoval se svoji dobrou ženou na budoucnost. Přičiňovali se a štěstí jim přálo. Ať podnikali cokoli, vše se jim dařilo. Hospůdku nesla dobrý zisk a na polích se vše dařilo. Před válkou se pilo, moc se pilo. Pivo, víno a kořalka, vše teklo proudem, zvláště kořalka byla zlatým dolem. Sám si ji robil na studené cestě a pivo míval jako křen a víno chodili k němu páni z daleka. Majetek rostl a náš pan hostinský přikupoval pole i luka.

Přišla válka, hrozná válka. Nastala bída, nedostatek a drahota. Náš dobrý muž neměl nikdy

Kroniky promlouvají: Ze života hostinského Antonína Satrapy

Napsal uživatel Jiří Václavík
Úterý, 04 Listopad 2014 11:52

srdce ledové, jeho levice nikdy nevěděla, co dělá pravice. Pomáhal kde mohl – nikoho potřebného od svého prahu neodehnal. A vidíte, za tu dobrotu a lásku k lidem štěstí mu přálo a peníze hrnuly se do jeho domu. Hospodářství vynášelo, hospoda nesla dobrý úrok a několik prasnic dávalo veliký užitek. Vždyť stál párek čuňat až 1000 Kč. Často se stávalo, že přivezl z Rychnova 10 – 15 tisíc Kč.

A dnes? Dnes je náš přítel Satrapa na zaslouženém odpočinku a tráví s drahou svoji manželkou ve vilce č.257 klidný a tichý život. Jsou opuštěni – děti nemají. Jistě často a často v podvečer vzpomínají- ač si to neřeknou – pro koho jsme šetřili? – Kdo jednou zatlačí naše oči? – Kdo nás uloží ku věčnému odpočinku?- Kdo někdy postane a pomodlí se u našeho hrobu? – Kdo v den dušiček rozsvítí na něm malou svíčku?- Kdo?.....kdo?....kdo? Dědicové jistě pohádají se o náš těžce našetřený majetek, snad se seperou a ještě nám nadají, že jsme pro ně málo našetřili.

Roku 1935 zapsal kronikář Včelařského spolku v Kostelci nad Orlicí pan Čeněk Hruška.

Opravy a doplnění:

Pan Satrapa se nejmenoval **Josef**, ale **Antonín**. Jeho maminka pocházela ze 4 dcer manželů Svobodových. Svobodovi vlastnili hostinec v nynější Masarykově ulici, dnes na stejném místě stojí kancelářský objekt firmy Rojek. Jedné z dcer, provdané Řezníčkové, tento hostinec přenechali. Antonínovi zemřela maminka, když mu bylo 11 let a asi za 3 roky zemřel i otec. Sirotku se ujali Řezníčkovi a vychovali ho jako vlastního. Zemřel v lednu 1945. Vdova po panu Satrapovi, paní Josefa, napsala poslední vůli a odkázala vilku čp.257 svému bratrovi Karlovi Provazníkovi, který v té době žil v Praze. Karel bohužel během krátké doby nečekaně zemřel. Vdova, paní Marie Provazníková, neměla zájem se na dálku starat o nemovitost, platit zemědělskou daň, domovní daň apod., a proto nabídla domek k prodeji. V září roku 1963 vilku koupili manželé Hodní. Paní Satrapová měla zřízené věčné břemeno, do smrti zajištěné bydlení. Po její smrti v březnu 1969 vše ostatní zdědil bratr paní Satrapové Rudolf Provazník.

Za upřesnění chyb a další údaje děkujeme paní E. Hodné.